

POKROK PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání

v Crete pro Baline okres, Neb.; ve Bismarcku a Clarkson pro Colfax okres, Neb.; v Wilson, Kans., pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tynndal, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$2.00. Pro Kanadu \$2.50. Do Evropy \$3.00 ročně.

Zásilky penězů dětež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z krubů členůstva ochotně uveřejníme. Musí být slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a nepodsány playm jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo a dopisem uveřejněno.

TRICET LET NEKORUNOVANÝM KRALEM.

„Pakliže svět se domnívá, že člověk jest blázen, tyto myšlenky pak jej jistě bláznem učiní.“

Podobným způsobem se vyjádřil princ Otto, dědic trůnu bavorského, před vážnou komisí, která měla rozhodnout o jeho dluženém stavu. Takto promluvil, Otto vyskočil ze svého sedadla, zatočil jím vysoké nad hlavou a udeřil jím na stůl, a něžně seděl, a na kterém drahocebně porculánové nádobí bylo rozestavěno. Zastrašení členové komise utekli, z věžního pokojíka v hradě Furstentriedu a Otto, s dábskými smíchem upadl na dlažbu, čímž určen byl počátek jeho dlouholetého zajetí, z něhož smrti teprve nedávno vysvobozen. Zeuřel ve stáří 68 let. Po 43 léta byl vězněn a třicet let byl nekorunovaným králem.

Princ Otto byl třetím ze sedmi bavorských králů, kteří pro lásku ztratili to, pro co většina lidí žije. Jeho děd, Ludvík I., ušel a stavitel, po 23letém čestném panování na trůně bavorskému pohrdl svým postavením a svou korunou pro krásnou Iránku, která se jmenovala Lola Montez a vydávala se za španělskou tanečnici.

Ottův bratr Ludvík, druhý král toho jména, dosáhl sjednocení Německa, učinil Bavorsko uměleckým a hudebním střediskem, byl první, který zreorganizoval nadání a zajistil slávu Richarda Wagnera a zemřel v zoufalém pokusu uplnouti z ústavu, do něhož byl uvězněn. Ludvík miloval svůj sestřenecký Soffii Bavorskou, pozdější vévodkyni d'Alencon, a zářlivost jeho matky zničila jeho milostný poměr. Později nemávil všechny ženy, vyjma jedné a tato nemávil, tak alespoň se vyprávělo, byla příčinou jeho šílenosti, která zničila jeho život.

Otto, tak jako jeho starší bratr Ludvík, byl nešťastný již od mládí. Jeho otec, Maximilian II., nemávil svoji ženu Prusanku a oddělil své dva syny od ní. Obával se pruského nadvlády v Německu a byl toho přesvědčen, že starobylý rod Wittelsbachů zasluhuje spíše přednost, nežli méně vyukající, ač praktičtější Hohenzollernové. Bratři vystoupili v bavorských horách a Ludvík v 19. roku věku svého byl dosazen na trůn. Vůde byl znám co proslulý lovec a atleta a jeho zbrojníci podléhali jej nazývali nejsilnějším a neokrášnějším mužem v Bavorsku. Záhy v mládí jevil velké nadání pro architekturu a hudbu, která měla učiniti Bavorsko carskou zemí, bylo mu v tom však překážkou dótinskou vírou v božské právo králů, a mimo to sdílel po svém otci nedůvěru v Prusko.

Za krátké a osudné války r. 1866 klonil se na stranu Rakouska a jeho bratr, jenž bylo tenkrát pouze 16 let, bojoval na straně Rakusánů. Vítězně Prusko utlačilo mládence pyšného vládnoucího panujícího mírově poslušný, který spojil Bavorsko a království Hohenzollernů v nepříjemné spojení. Rel to čerz hlodající v srdcích bavorských princů. Ludvík usnohl

nikterak odpustiti své matce za zničení jeho románců, kdežto Otto zase nemohl jí odpustit, že byla Prusankou. V r. 1868 princ Otto se zamiloval, avšak dívka, ač ze staré a vznešené rodiny, nebyla rodem dosti povznesená, aby sátek jejich mohl být uskutečněn. Milovali se, však byli neprozřetelní. Později dívka tato vstoupila do kláštera Božího Srdece, kde dosud žije jako jeptiška. Otto počal páchati prostopášnosti a uvedl poputu na celé Bavorsko, přivedl matku svou na pokraj šílenosti a vítal jako novou zabavu vypuknutí franko-pruské války.

Král Ludvík nešel do boje, za to však Otto, tehdejší 22letý, bojoval s úspěchem za podzimní kampaně a účastnil se s jinými německými šlechtici ve Versaillech zmužného obložení Paříže. Výstřednosti, které tam páchal, byly až přílišné. Byl celý zblázněn za vínem a za ženštinami, nejvíce však byl popuzen vdomou, že jeho strýc, Vilém z Hohenzollernů, král pruský, se měl brzy státi císařem spojeného Německa.

Bavorské královské bratři, neschopní svou povahou a vzděláním rovnati se chytrákům, jakým byl Bismarck, doufali proti své naději, že zaslouží Bavorsko a německé vítězství mohou znamenati povýšení domu Wittelsbachů. Oni dokonce tvrdili, a Bavorci obdvojněho dne se tak domnívali, že vláda byla slíbena Ludvíkovi. Pruská nadvláda byla sice poutající, avšak horším bylo, že jejich strýc Leopold, jakožto zástupce Bismarckův, nemil jmenování a vlastnoručně dodal nenávislému Hohenzollernu blahopřejný dopis, který jeho ministry byl vynečen od bavorského krále.

V noci po prohlášení říše princ Otto byl přítomen co zástupce Bavorska mezi německými šlechtici při skvělém banketu ve starém francouzském paláci ve Versailles. Přípátky byly promyšleny až jeden mladý princ pronesl přípitek ku zdraví nového německého císaře, a vsedl při stojce. Jmenem Otto, dědic bavorského trůnu hodil svou sklenici s vínem na zem a opustil salón.

Nesouhlasil se dalšími ceremoniemi odvolání bavorského oddílu v německé armádě, uhlřž zašel do bavorských hor a začal svůj domov pouze s několika služky ve velikém zámku Furstentriedu, kde ve svých šťastnějších dnech získal a zase ztratil dědictví v klášteře Božího Srdece.

Zde to bylo, když po dvou letech deputace vážných komisarů se dostavila, by se přesvědčila o jeho důstojném stavu. Jejich obavy, nebo jejich dobrozdání, způsobili jeho osud. Nikdy již nepustil zámek Furstentriedu, avšak také nikdy nebyl samotem. Dva komorníci — zabírníci, spíše bychtom rekci, — se u něho střídali, jakož i dva lékaři a kolon zámku četníci konali službu, dleci i muči. Jednou každého roka, a to v dan jeho narození, lékaři od dvora prádi na návštěvu, ommis posudek o jeho důstojném stavu a opět uvěřejnili královi pravdu, že je pomatený na pozemí.

Ludvík, jeho bratr, panoval dítí dlouho, a dal světě Wagnerovu hudbu, odezval si mnoho svých oddávných svým výstřednostem, jakož i svým náboženským podlévstvím, a pokusil se též pojati se ženou prostou selskou dívkou. V červnu r. 1886 byl zatčen, uznan za šíleného a uzavřen v zámku Staruberg, na březích jezera Würmského, asi 12 mil od Mníchova. Tři dni na to se pokusil uplnouti a tento divkou a za pomocí oddaného sobě lesníka a jednoho dobrodruha, který pak celou historiku uvěřejnil. Utupil se však a s ním též jeden z jeho lékařů, Dr. von Gudden.

Šílený Otto byl tenkrát králem, avšak jeho strýc, Leopold, který nastával za Ludvíka místo panovníka, vládl v Bavorsku. Měl nose bez hodnosti královské až do své smrti, když před 5 lety zemřel ve stáří 91 roku. Jeho syn nyní panuje za Ludvík III., neb tento se ujal vlády na žádost národa, kterému jeho otec samitnul.

„Bavorsko miluje děti mého bratra,“ pravil starý Leopold Bismarckovi, když německý kancléř žádal jej, aby přijal korunu královskou. „Bavorci nemilují Prusko a slouží Německu, slouží jsou též Prusku.“

Odpověď tato byla poslední a školivě vyzkoušeno se dostavil ve

velikých počtech, aby mu důvěřovali, a aby jej na konec milovali, on však korunu zamítnul. Bavorská ústava zakazovala konstituční změny za trvání vlády, a Leopold se dle toho též řídil.

A co Otto? Možná, že z počátku měl zdravý rozum, avšak přísná vazba zlomila jeho ducha a zničila jeho zdraví. Stal se šíleným a šílenost jeho někdy dostoupila takového stupně, že se stal někdy až odporným a hrozným. Občas divně pověstí prodraly se skrze strážce vypravujíce o neuvěřitelných postech a zvířecí hitavosti, o nahém bláznu, jak seděl u dveří po mnoho dní, nebo zpíval, smál se a křičel na své ošetřovatele, vyžíval lásku mramorovým sochám a ničil sekerou cenné malby na stěnách. Když však v pozdním odpolední jahody dozrávaly na stránkách kolem zámku Furstentriedu, tu se strážcové nemuseli obávat. Tenkrát Otto svatebně jsa oděn bloudil po stránkách, zpívaje sobě staré milostné písně, sbíral jahody a nabízel je nějaké neviditelné milované bytosti. Když pak doba jahod minula, tu zase nařikal, plákal a zuril.

Jeho strážcové občas pozorovali, že ve veliké tiché choval malou strážnou skřítku, kterou vždy na prsou nosil a která obsahovala svého drobtu, která kdysi jahodami byla. Tu si vzpomněl, že to bylo v čas jahod, když Otto zlákal a ztratil lásku dívky v klášteře Božího Srdece na Furstentriedu.

Za celou dobu svého uvěznění Otto pokusil se pouze jednou o útek. To bylo před 14 lety, když jednoho dne zuriva šílenost se ho zmocnila. Proti své svým strážcům, chciš vyskočiti z okna a křičel ho zavřeli do sklepení, seděl po tři dni na dlažbě a stráždávě obkral a proklínal své žalníky. Čtyřlho dne se utřel a nabyl tak zdravého rozumu a byl vesel a spokojen, jak se po mnoho let nebyl.

Bavorská pověst vypravuje, že se za oněch tři divokých dni jedl na jeptiška v Laubisriede náležela se na smrtelnou loži, a že Ottovo zvláštní nabytí rozumu udělo se souasně s uzdravením omoeno.

Když strýc Leopold zemřel, jeho syn Ludvík, Ottův bratraneč, následoval na trůnu královským, avšak ne na to Bavorsko, zapoměvše na šíleného krále, nabídl mu trůn, který on též přijal. Pod jeho vévodstvím a jeho bratra Leopolda, korunního prince Ruprechtta, bavorské vojsko dobyli tři evale slávy za nynější velké války. Král Ludvík, jeho bratr, jakož i mladší jeho syn jsou miláky národa. Mladší vévve Wittelsbachů má zapřísněnou povinnou službu na dvoře bavorském.

Avšak v bavorských horách a v hradě kde lid z těchto hor žije, jest mnoho těch, kteří nikdy neodpustí Leopoldovi nebo jeho synovi, kteří jsou nechtom bojovni až po jeho smrti, že Ludvík II. nebo Otto kdy byli šílenými. Ještě bohužel k Německu v hodine potřeby nikterak nezmenši jejich království nad zítřkem, která Bavorsko potkala, ani jejich největší pruské panovačnosti.

O "ČESKÉ" KRVI NO. VĚHO CÍSAŘE RAKOUSKA.

Augustin Seifert vyřekl po zavržení arcivévodky Františka Ferdinanda v Sarajevě leták, v kterém bylo dokazováno, že v našem následníku trůnu je také česká krev. Leták tento zněl:

Stroje veřejnosti málo je asi známo, že nynější následník trůnu, habsbursko-lotrinského Karla František Josef pochází — třeba v několikaletém už kolenné — z nejšpál české krve úrodné.

Nemáme při tom na mysli žádné skutečnosti, že v nynější rakouské dynastii žije po přechdi krev — mimo jiné — ušlechtilé Elišky přemyslovny, choti českého krále Jana Lucemburského, choti Aliběty Lucemburské, choti českého krále Albrechta Habsburského, a konečně krev vnučky její Anny Jagellovny, choti českého krále Ferdinanda I. Habsburského (ještěto letohrádek "Belevedere" na Hradčanech jest Prasným dnem až takřka jedinou památkou na naši mládež českou královnu.)

V šláchtě našeho nového následníka Karla Františka Josefa koluje také královská krev Jiřího Poděbradského světoslavně paměti.

Proslavený český národní král Jiří z Poděbrad měl sedm dětí: knížete Božka (pána na Jičíně), Kateřinu (provdanou roku 1460 za krále uherského, vérolomného Matyáše Korvina Hunyadya), Zdeňku (narozenou r. 1449), Viktorina (zemského hejtmana moravského, knížete opavského), Jindřicha (knížete z Münsterberka a hraběte kladského), Hynka (pána na Poděbradech) a Ludmílu (provdanou pak za Bedřicha, knížete lehnického a březského).

Abý upevnil a povznesl význam království českého, rozsáhlý král Jiří vešel počátkem roku 1549 v důležitá jednání s nejbližším svým sousedem kurfiřtem saským ze starého rodu vetšinského (swetinského), vévodou Bedřichem II. Mírým.

Po některých odkladech a průtazích došlo konečně v dubnu 1549 k osobní schůzce obou panovníků — vedle dlouhé řady světlých osobností dalších — v Chebu, zejména položeném výhodně pro strany obě. Mimo důležitá ujednání, jimiž se dostalo koruně české významných státopravních prohlášení o některých pohraničních městech a hradech, přijatých jako léno české, stala se tehdy dohoda též o tom, že k zachování pokoje a přátelství mezi Čechami a Saskem přečevším ujednává vzájemně dvojí svatba, a to jedně mladšího syna Bedřicha saského Albrechta s deeron Jiřího Poděbradského Zdeňkou, jednak Jiříkova syna Hynka Poděbradského s deeron Bedřichova bratra Videma, Kateřinou.

Budíž připomenuto jest, že se se téhož dne 25. dubna 1549 vévoda saský Bedřich i jeho bratr kníže Vilém a oba synové Bedřichovi Anost i Albrecht zavázali keří Jiřímu Poděbradskému a koruně české "věčnou smlouvou k oboustranné přízni i lásce i k obraně a pomoci proti každému člověku." Originál této předležitě listiny chová se v archivu království českého!

O svatební Martině (11. listopadu) r. 1560 slaven pak podle u jedině slavně dvojsvatbu tu, a to zase v Chebu. Přítomni byli český král Jiří s královnou Joannou a s ostatními členy rodiny; vévodská rodina saská a četní panovníci okolní, jakož i přelogní šlechta s dvoranstvem (o 6000 koních, jak zaznamenává historie).

Jedenáctiletá královna česká princezna Zdeňka Poděbradská oddána byla arcibiskupem pražským Rokycanem se 17letým tehdy princem Albrechtem — odjela do Sas — dle středověké zvyklosti. K dalšímu jest vyčlování a pak soužití manželčevní; podobně její mladšíka šestiletá kvěrková princezna Kateřina saská odvezena ke královskému dvoru do Prahy, kde byla vychována pro králově Hynka Poděbradského, tehdy osmiletého a kde se v rýze českém ovzdání dvořan Jiříkova rychle pěstovala, tak že německy vubte zapanovala, ve sátek pak skutečně vošla v Praze teprve 1471, krátce před smrtí krále Jiřího. Sátek Zdeňky české s Albrechtem saským vypodobeno je zvláště zajímavě uměleckou freskou Hofmannovou na stěně budovny dvoraný v Albrechtově hradě v Mšně.

Albrecht, řečený Srdnatý, panoval v Mšně od r. 1464—1500 zemřel na poranění z obložení Gironni; dlouho připomenutí, že po smrti Jiříkova 22. března 1471 značně usiloval o královský trůn český, na který však povolna dle práni šlechtického Jiřího samého spřízněná krev polská synem krále Kazimíra, Vladislavem II. (r. 1471—1516).

Zdeňka Poděbradská těšila se vsoebeně lásce měnského lida, zejména pro svou dobrotu srdce i pravou zbožnost, a zemřela roku 1510, zanechavši po sobě nejkrásnější trvalou paměť.

Z manželství Albrechtova se Zdeňkou vznikl dva synové: Jiří Statečný, jenž panoval v Mšně r. 1500—1539 (byl zván také Vonsatý, jako se po smrti své milované matky Zdeňky nedal nikdy holi-barského (Albrecht usiloval) a měl sice šest synů, kteří však zemřeli dříve než on a Jindřich Bohouš, který spůditi s princeznou ze slovanského rodu nekleburského dva syny: Morice a Augusta.

Po smrti kurfiřta Morice a Anostoupil na trůn saský Moricův bratr vévoda August, jenž rovněž velice prospěl své zemi moudrou

správou, kterou se podobá svému pradědovi, českému králi Jiřímu Poděbradskému! Kurfiřt August obnovil roku 1557 dědičné úmluvy mezi královstvem českým a meji vévodstvím saským z r. 1459; zemřel po čínorodem životě roku 1586.

Z rodu jeho budíž tu ještě aspoň vzpomenu druhorozeného syna kurfiřta Jana Jiřího (1611—1656, známého z dalky třicetileté, a nejbližší následovník a z tradičním rodinným jménem Jana Jiřího II, III, a IV., za nichž se především v Sasku pro náboženskou jejich snášenlivost usadilo tolik českých emigrantů v dobu úsilovné protireformace pobélohorské a úplného zrušení majestátu Rudolfa, podobně jako též francouzských emigrantů po zrušení slavného tolerančního ediktu nanteského (r. 1665).

Radu přímých potomků Albrechta saského a Zdeňky české lze aři sledovati na trůně saském až do nynějšího krále Bedřicha Augusta III, a královice Jiřího narozeného r. 1893.

Nynější následník trůnu Karel František Josef narodil se 17. srpna 1887 jako syn arcivévodky Otty (zemřelé r. 1906) a jeho choti saské princezny Marie Josefy (narozené r. 1867 a provdané r. 1886) deery saského krále Jiřího, zesnulého r. 1904, sestry panujícího dnešního krále Bedřicha Augusta III.

Pochází tedy nynější český králevic a následník trůnu habsbursko-lotrinského skutečně z přímé větve po přechdi z královského rodu Jiřího z Poděbrad, totiž z Jiříkovy deery Zdeňky.

Duch velké české minulosti kulturní i politické připomíná nám českých zru panovníckých za hranicemi: tu stojíme u hrobu české Doubravky, deery knížete Boleslava I. a choti polského knížete Mořice slava v katedrále ve Huččdně, tam u hrobu české Dagmary, deery krále Přemysla I. Markyty, a dánského krále Valdemara II. v Ringstedu, Ludmily Přemyslovny (sestranice Dagmariny) a jejího chotě vévody Ludvíka Kelheimského, praotec nynější královské bavorské dynastie wittelsbachské, sdílivších kdysi na Trounceji, tu zas u hrobu opěvované královy Anny Dobrotivé, deery císaře Karla IV., a jejího chotě krále Richarda londýnského, jakož i u hrobu Zdeňky Poděbradské a Albrechta, zakladatele panující královské dynastie saské, v Mšně.

Zdeňka Poděbradovna zemřela ve věku 61 let na hradě Toruntu (dnes v troskách) poblíž Dražďan, jež si byla postavila jako vdovské sídlo po smrti milovaného svého chotě Albrechta I. v nové své domovině. Zdeňka zůstala věrnou Češkou a sledovala po všedníka léta s upřímnou úctou události ve staré své české otčině a hlavně v drahé její Praze.

Nedaleko zřícením Toruntu přísti Trebeš do Labce, která zene svoje vody "česko-saským Svývcarskem" do dalekého moře, veskrze slovanského, na výměně, zvedající se z úrodné roviny, osídlené kdysi — před naším dobou Gorenovou — vesměs slovanskými pobratriny Čechu, tyčí se velikolepý gotický hrad starých vévodů saských v Mšně, zvaný od 17. století Albrechtisburg. Tam, kde přisáhala r. 1298 šlechta německá věrnost českému králi Valclavu II., kde následovalo tolik významných událostí a kde byla štěstí šťastné s vévodou Albrechtem Zdeňka, tam jest duos pohřbena dobrotivá Poděbradovna s chotím svým ve starobylém kapitulním domě.

Znak staroslavného království českého vede znaku saského zdohl tam hrobu Zdeňky Poděbradské, která s rukama sejitými hledí na stranu, kde jest vypodobněn český lev, jakoby se i po smrti ještě modlila za svou drahou, těžce osudem zkušenuou českou vlast, která stejně oddaná k její světlé památce lue podnes láskou neujrounější.

Také památka Albrechtova v lidu saském žije slavně; mimo jiné učena roku 1850 založením královského saského řádu Albrechta Srdnatého (Albrecht usiloval) a pomníkem Albrechtovým v Mšně a r. 1870.

Parížský "Le Figaro" přinesl kdysi postavou stať o choti následníka, arcivévodkyni Zité, rozené princezně Bourbonkové (větve z Parmy), a jejímu ušlechtilému vychování, jakož i tradičních rodinných a jejich bratřích příruce Eliášovi a Štátovi z Bourbonu.

Také rodinná historie arcivévodkyně Zity Bourbonkové (nar. 1892 a provdané 21. října 1911 za nynějšího následníka trůnu Karla Františka Josefa) vykazuje v jejím rodě boursbourském genealogickou zajímavost pro nás v tom, že s francouzským královcem Janem oddána byla v Paříži 18. března 1332 česká královna princezna Jitka, řečená Dobrá, deera českého krále Jana Lucemburského, která se stala pramatěří královského rodu z Valois; rod valoisový byl těsně spříbuzněn (už od manželství Roberta z Clermontu a Meatrice z Bourbonu) s vévodským rodem boursbourským, pročež se Bourboni po vymření rodu valoisického po meči dostali roku 1589 Jindřichem IV., slavným původcem ediktu nanteského, na královský trůn francouzský. Také král český Jan nám pojal po smrti Elišky Přemyslovny v prosinci r. 1334 za chotě Beatrice, deery Ludvíka, vévody boursbourského, jakož i Karel I. (IV.), vychovance dvora francouzského, pojal za první choť královskou princeznu francouzskou Blanku, vřele v Čechách milovanou. Uprímné sympatie zejména také potomního krále Jiřího Poděbradského jasně zastíjí dosvědčují, že se Jiří zasadil už roku 1457, by Madelaine, deera francouzského krále Karla VII. zasnoubena byla českému králi Ladislavu Pohrobkovi, byť ovsem sešlo pro brzkou smrt Ladislavu ve všech záměru Jiříkových v tom směru. Je známo, také, že na starodávné cyrilsko-glazolské evangelium t. zv. slavské, jež bylo vrozeným majetkem ještě krále Jiřího Poděbradského, přísahali při svých slavných korunovacích v Remši (proto evangelium renešské poznáme jako slovanská památka družinou ruského cara Petra Velikého) boursbourské králové francouzští, předkové choti našeho následníka trůnu, arcivévodkyně Zity.

Právě mohou tyto jen historickogenealogické vzpomínky českého člověka zajímati jako opětný doklad slavné české minulosti s nadejí v lepší budoucnost.

Uveřejněno v Praze, 19. července r. 1914.

Potud publikace vydaná téměř v predvečer největší války všech věků, kdy se ještě mělo za to, že vláda nad národy rakouskými po smrti nynějšího císaře přejde zcela klidně na jeho nového následníka Karla Františka, od kterého někteří čestí lidé očekávají lepší čer pro český národ vzhledem k tomu, že vždy dlouho mezi Čechy žil a jevil vždy sklon k demokratismu. Ale velkou částí národa nebyl tento leták přijat vřidně, považují a před válkou bylo dosti těch, kteří byli přesvědčeni o tom, že od Habsburků nelze nic dobrého očekávat, ať se na trůnu octne kterýkoliv z nich.

Ostatně použije-li se tak dlouhého genealogického žebříku, jako to učinil pan Seifert, shledá se, že snad není v Evropě panovníka, který by v sobě neměl krev po starých českých králech, neboť mezi vládnoucími rody bylo přikřovení a krizení pravidlem, kterým se vyřábili plebejské krve. Snad i o německém kaiserovi by se tímto způsobem dalo dokázati, že má z některé strany v sobě trochu krve starých českých králů. Ale hrdí bychom na to nebyli.

Dobry obchod. Spojené Státy koupivše od Ruska v roce 1867 Aljašku, učinily po čertech dobrý obchod. Zaplatily za ni tehdy \$7,200,000. Nuže za poslední správní rok vytěženo bylo z tohoto teritoria za \$67,000,000 různých kovů, ryb, kožešin a jiných produktů přírodních. Samotná těžba mědi dosáhla výše \$25,500,000. Proairavá naše republika dostává tedy se své investice 900 procent dividendu.

Nejsilnější radiový pramen na světě. — V Saských Lázních, v Brambachu, objeven byl nedávno nejsilnější radiový pramen na světě. Podle rozborů Fresenova wiesbadenského ústavu má emanace o 2,230 Maehových jednotkách, tedy třikrát silnější radiového pramene v Jáchymově v Čechách. — Pramen léčí s úspěchem choroby, na příklad chronický záneť kloubů a dny.